

Owlens

Samorudnot elhagyva azonnal megcsapta orrukát a keleti sziget jellegzetes éghajlatának a kipárolgása. A levegő nedv és meleg. A hegyek még negyven mérföldre húzódtak tőlük, de a magasságuk és a tájra amúgy nem nagyon jellemző tiszta, ködmentes idő miatt már látszódtak. Várt rájuk a sziget hatalmas és titokzatos mocsárvidéke, amiket gyakorlott kalandozó is elkerült, ha tehetett. A sors fintora, hogy amint megszűnt a fenyegetés a hatalomtól, egy másik kihívás vár rájuk, az elemek által.

Egy régi, hevenyészett térképet követtek, ami szerint a hegyek irányában kevesebb, mint félúton tavakat fognak találni. Bumat Saghira nevű települést vagy helyet nem említett a pergamen. Lényegében vakon haladtak előre a dimbes-dombos, ligetekkel benőtt puszták magas fűvében. Út sehol, ugyanis Samorudntól pár mérföldre az elkanyarodott délnek, amerre egyelőre nem akartak menni. A városban eltöltött pár nap után megérkezett Xaldimárr, Beldon és Nerva is, így a csapat teljes létszámban indult tovább. Hátukon nagy batyukkal gyalogoltak, hátul Marden és Hagley, kettejük között egy galambketrec, amit egyikük bal, másikuk jobb kézzel fogott. Időnként cseréltek.

Bár a herceg ajánlott fel nekik lovakat és kocsikat, de Arlo úgy döntött, hogy a ló bár segítség, de nyűg is, főleg, ha a vidék besűrűsödik. Arra pedig a herceg elmondása szerint hamarosan számíthattak. Alaposan átvették, hogy mi merre van Owlens szigetén, és kaptak részletes térképet is, de Xaldimárr

valami okból ragaszkodott a sajátjához.

– Mágus, biztos vagy benne, hogy jó irányba haladunk?
– firtatta Archibald.

– Nem vagyok biztos benne, de erre a célszerű. A korábban már említett okok miatt. Kell lennie egy öreg kúriának errefelé. A herceg térképe bár részletesebb, de nem jelez pár olyan helyet, ami veszélyes lehet.

Arlo és Marden összenézett, majd az öreg megvonta a vállát. Nem ő volt az egyetlen, akinek fogalma sem volt róla, hogy miről beszél.

Kicsit később Beldon lett türelmetlen.

– És miért-e titokzatoskodás?

– Ez nem titkozkodás – nevette el magát a nekromanta – Csupán ez volt az a térkép, aminek a segítségével tíz évvel ezelőtt erre jól tudtam tájékozódni.

A druidák a fejüket csóválták. Oly valami bogyt rágcsált, amitől időnként nagyokat csuklott.

Ilyen előzményekkel a hátuk mögött vertek tábort este egy sziklafal tövében. Egy órára rá megjött az eső. Forró, trópusi csendes eső. Csak forgolódtak a plédjeiken. Bár a vadőrök szakértelmének segítségével beázásmentes sátrakban húzták meg magukat, a fojtó nedves levegőt még ez sem tudta kívül tartani. Bromley bújt ki először alóla, vállalva a bőrig ázást, hogy legalább a szellő járjon körülötte. Félmeztelen teste erőteljesebben duzzadt, korát meghazudtoló tartása és magassága elrettentően hatott volna bármilyen éjszakai támadó számára. Kicsit sétálgatott a szemerkélő esőben, majd keleti irányból halvány fénypontot vett észre. Lassan haladt északi irányba, majd eltűnt a ködben.

– Az Xaldimárr – szólalt meg Oly a háttérből.

A druida megfordult, és a szemével a sátrakat kezdte

vizslatni.

– Nincs bent – segítette ki a vadőr. – Már egy órája tán, hogy távozott a sötétbe.

Bromley a fejét csóválta.

– Mi folyik itt?

– Nem tudom mester, de nekem és Arlonak is fogadkozott. Én még várnék...

A vadőr még a druidánál is pörébben állt a sötétben. Az ágyékkötőjén kívül semmi nem volt rajta.

– Oly, az istenek áldjanak meg! – fakadt ki Ivy.

– Meleg van... – hagyta ennyiben vadőr társa. – Mellesleg mióta ismerjük egymást? Húsz éve?

– Igen, – legyintett a nő – gyerekkorom óta nem tudlak megnevelni. De bánom is én. Nem ezért vagyok itt, hanem a motoszkálásotok miatt... Ti voltatok?

A druida szemlátomást nem akarta a nőt terhelni kérdésekkel, ezért csak ennyit mondott csendben:

– Na igen, motoszkálgatunk itt a sötétben... és a hőségben.

* * *

Reggel nyomott hangulatban pakolták össze a cuccait. Már nem esett, de a fullasztó levegő megmaradt. Beldon és Nerva fűjtatva emelgette a felszerelést, mire Oly fejcsóválva tette le a kupáját.

– Ez így nem mehet tovább. Hőgutát kapunk, ha ilyen hőségben a hátunkon visszük a cuccainkat. A galambketrecek is nehezek. Gyertek, kiskocsit gyártunk!

– És hogy húzod vagy tolod ebben a magas fűben? – kérdezte Arlo.

– Nagy kerék kell rá – kacsintott Ivy.

A két vadőr és Beldon mintegy három órán át farigcsált, aminek az eredménye egy ránézésre rozoga, de kipróbálva elég stabil kis kézi riksa lett. A kerék küllőivel babráltak sokat, a vázrész viszonylag gyorsan összeállt.

Innentől kezdve egy kicsit könnyebben voltak. Ennek a füledt levegőnek hála az ivóvíz problémájuk megoldottnak volt tekinthető. A vadőrök esténként nagy lapuleveleket súlyoztak le, az aljukhoz gyűjtődényben reggelre elégséges víz gyűlt össze. Pár nap múlva kissé szelesebb idő támadt, ami enyhítette a hőséget.

A feketemágus elmondása szerint az a kúria, amit éppen kerestek, hosszú ideje lakatlan, és bár leromlott állapotban van, biztonságos, és éjjeli menedéknek tökéletes. Az odavezető út azonban tartogatott számukra meglepetést. Egy helyen például széles zubogó állta útjukat. Mintegy tíz fokos szögben haladt lefelé egy folyam, meglehetősen haragos tempóban, nagy tajtékot vetve. A hangját már messziről lehetett hallani. Nem volt egyszerű az átkelés. A kiskocsijukat szét kellett szedni és a másik oldalon újra összerakni. A fű innentől viszont alacsonyabb volt, sőt, imitt-amott sziklás köves részek következtek, ahol lényegesen könnyebb volt a haladás. Valamiféle nagy, lemosódott terület lehetett ez, ahol csak azért nem burjánzott a dzsungel, mert a termőtalaj lekophatott az évezredek során. A levegő is szárazabbá vált egy kicsit, kellemesebbé téve a gyaloglást. A látvány mindenesetre pazar volt. A dombtetőkre érve néha hosszú percekre megálltak, és csak gyönyörködtek ebben a káprázatosan zöld és túlvilági tájban. Az ég is máshogy nézett ki, mint a nyugati szigeten. Sokkal kékebbnek hatott, a felhők nagyok és bodrosak voltak, helyenként a magaslati szelek korbácsoltak belőlük egészen hihetetlen formákat. Mindenfelől

madarak csipogása, csúszómászók neszezése hallatszott. A törpe és az emberek kissé riadtan vették tudomásul ezeket a részleteket, Nyhund és a vadőrök viszont szemlátomást élvezték a természet ölelését.

Nagy ijedtséget okozott egy pók, ami megmarta Helgét. A feketemágus szemügyre vette a kimúlt állatot, amit a fiú bátyja ijedtében ütött le annak a tarkójáról. Megnyugtatta őket, hogy nem lesz baj, pár napig viszketni fog a seb, de nem okoz mérgezést vagy üszkösödést a marás. Így is lett. Közben az állatvilág furcsa fajai szemlélték a társaságot innen-onnan, lépten-nyomon belebotlottak ijesztő vagy rút kreatúrákba.

Ismét pár nap telt el, amikor hosszú lejtős részhez értek. Újra magas és sűrű növényzet állta útjukat, ahol csak a bozót-vágók segítségével volt esélyük tovább haladni.

– Xaldimárr! – szólt előre Bromley. – Úgy érzem, most jött el az a pillanat, amikor már tényleg szeretnénk tudni, hogy hová megyünk.

A mágus bólintott, majd leült egy kidőlt fára. Megtörölte a homlokát, nagyot fújtatott, és behúzott a vizesflaskájába.

– Ezt a majort még az itt élő telepések emelték, de miután kisült számukra, hogy a hely eléggé élhetetlen, elnéptelenedett. Utána útonállók és különböző rémisztő lények otthonává vált.

– Útonállók? – kérdezte Archibald. – Hol van itt út?

Xaldimárr fájdalmas mosolyra húzta a száját, majd elkezdte csóválni a fejét.

– De a rémisztő lényeket elhiszed?

– Nem is tudom, varázsló, megyünk utánad lassan egy hete, de nem vagy hajlandó minket semmibe beavatni. Éjszánként kóborolsz, most meg lényegében eltévedtünk.

– Fiam... – intette nyugalomra az apja Archibaldot.

– De igaza van – lépett oda Nerva is. – Mik a további terveid?

– Adjatok egy napot – sóhajtott Xaldimárr.

– És utána? – kérdezte Arlo.

– Adjatok egy napot – ismételte meg a másik.

Azzal felállt, és tovább csépelte a növényzetet. A többiek összenéztek, de nem szóltak.

* * *

– Tűz van! – kiabált valaki az udvaron.

Maida erre kapta fel a fejét, de már ő is látta a fekete füst-oszlopot, ami hirtelen csapott fel egy tompa pukkanás után. A hamvasormi Mágusok Tornyában nagy futkosás kezdődött. A gondnokok vödörökkel, a varázslók botokkal rohantak fel-s alá. Nagyon gyorsan kisült, hogy lehetetlen feladatra vállalkoznak, mert egyre több pukkanás hallatszott és a torony több pontja kezdett füstölni, majd hamarosan lángolni.

A varázslónőn, miután a pánik gyors hullámban lero-
hant, a felismerés szaladt át. Megállt egy pillanatra, és komoly arccal nézett a toronyra. Röviden mérlegelt, majd botját egy, az udvaron lévő oszlopra szegezte, és megszólalt. Hangja bezengte az egész teret, sőt a torony összes helyiségében lehetett hallani:

– A tornyot elhagyni a kiürítési terv szerint!

Majd elfordult, és amikor senki nem látta, a kezébe tette az arcát, és elkezdett hangtalanul zokogni. Ez egy fél percnél nem tartott tovább. Erőt vett magán, és elindult az alag-sor felé az alagúthoz.

– Mi történik, úrnőm? – kérdezte tőle egy öreg rendtár-sa.

A nő szikrázó szemekkel nézett rá:

– Winslow király éppen most gyűjtatta fel a tornyunkat.

Az iskolavezetők menekítsék ki a tanoncokat az alagútrendszeren át, és találkozzunk a keleti falon túl az erdőben a rejték helyen!

– És veled mi lesz?

– Dolgom van – tűnt el az ajtó túloldalán.

Közben a torony lakói özönlöttek lefelé. Maida a lángoló gerendák között lavírozva nagy nehezen, de elérte a főbejáratot. A füst egyre sűrűbb lett, és az épület is recsegett-ropogott, ennek ellenére leült. Csak nézett maga elé, és arra gondolt, hogy miképpen jutottak idáig. A torony volt az otthona. Sok más varázslóval ellentétben ő itt született. Soha nem is élt máshol. Még egy fél percig nézett maga elé, és igyekezett az érzelmeket távol tartani magától, ami nagyjából lehetetlen ilyen helyzetben.

Mivel a nagy faajtó is lángokban állt, robbantással kellett kinyissa azt, miközben csak bízhatott benne, hogy a járdán a másik oldalon nem tartózkodik senki.

Kiviharzott az utcára, és azon nyomban láthatatlanná vált. A palota felé vette az irányt, lassú, kocogó tempóban a bábméskodókat és a segíteni próbáló embereket kerülgetve. Letépte magáról a hosszú szoknyát és a fejdíszét. Ledobta a palástját is, lényegében alsóneműben szaladt előre, csak a kétkezes botja maradt nála. Beosont egy házhoz, és összeszedett pár ruhadarabot meg felszerelési tárgyat, ami egy kisebb utazáshoz szükséges. Mikor végzett, az asztalon hagyott jó néhány aranyérmét.

Még mindig láthatatlanul befordult a palotához vezető útra, és leült egy padra, hogy felöltözzön. Papírt vett elő, és felírt rá pár mondatot. Mikor végzett, egy nagy kődarabra kötözte.

Felemelte a botját. A palota területén nem működtek a mágiák, de az utca túloldalán már igen.

– *Nuntima Volatar!*

A kő mozgásba lendült, majd egyenesen neki egy ablaknak, azt betörve behatolt a trónterem előtti helyiségbe. Mágia indította, de utána a tehetetlenség vitte tovább. Az ellen még a palotának sem volt védelme.

Két nagyon hivatalos külsejű személy ugrott szét két irányba, ahogy a kő megérkezett a szőnyegre. Villámgyorsan eljuttatták Winslow királynak, aki éppen hátul összefont karokkal szemlélte az ablakon át a lángokban álló tornyot a város délkeleti részén.

– Tegyék le! – szólalt meg, miközben rájuk sem nézett. Csak miután az alattvalói behúzták az ajtót maguk mögött, fordult meg, és hajtogatta szét a papírt. Két tenyerére támaszkodva az asztallapon, olvasta el az írást:

„Király! Ezt még megbánod! Gyere az ablakhoz!”

Óvatosan kinézett az utcára. Nem látott senkit, így ki nyitotta az egyik szárnyat. Ekkor a semmiből megjelent előtte a rendfőnök asszony alakja több emelettel lentebb a járdán. Egyszerű posztóruhát viselt, tarisznyával az oldalán, bőr csizmával a lábain. Hosszú hajába kapaszkodott a lágy szellő, botját bal kezében tartotta. Ebben a pillanatban senki nem mondta volna meg róla, hogy ki ő. Egy darabig nézték egymást, majd a nő megmozdult. Kezét lassan a nyaka elé emelte, és a torka előtt elhúzta. A mozdulat végén pedig a királyra mutatott. Még egy pillanatig várt, mereven nézte a másikat, majd egy halk pukkandás, és eltűnt. Szikrák maradtak utána, amelyek lassan eloszlottak a levegőben.

Winslow rezzenéstelen arccal csukta be az ablakot.

* * *

Xaldimárrnak bejött a tipp – vagy jól emlékezett. Egy napon belül elérték a romos, elhagyatott kúriát. Délre állt az idő, így a vadörök elkezdtek főzni. Úgy döntöttek, hogy pár napot ellesznek itt, amíg kifundálják, hogyan tovább. A többiek bizalma egy kicsit visszatért a feketemágus irányába, azonban még mindig nem volt kész terv arra vonatkozóan, mi következik ezután. Vagy csak őket nem avatta be. Az egyetlen nyom, ami után mehetnek, az Ivy nyakéke. Illetve annak a fele.

Az időjárás viszont kegyes volt hozzájuk, ugyanis hűvösebb szellők szálltak a szárazföld felől. A páratartalom is lecsökkent kissé. A kúria mellett pedig csörgedezett egy patak, amiben mosni is tudtak, mert a ruházatuk úgy nézett ki mostanra, mint a koldusoknak. Oly a tábortűz hamuzsírjából rendszeresen tett félre, így mosószerük is volt. Ivy pedig mezei virágokat szárított, amit a mosóvízbe szórva még kellemes illatot is adott a ruháknak. Viszont az utolsó mosásuk négy napja volt, így erre már erős igény mutatkozott.

Az épület szerencsére annyira nem volt romos, mint ahogy számítottak rá. Üvegtáblák már nem voltak, de az éghajlat ezt nem is igényelte. A tetőt annál inkább, de az nem ázott be. Hasonló hely volt, mint a Leomlott torony, csak jóval kisebb. Maga az épület és az udvara is, már amennyire udvarnak lehetett nevezni azt a lapos részt a sziklák között, ahol egy valószínű bokrálabyrinth vette át az uralmat az egykoron rendezett kert helyén. Kerek kút maradványaira bukkantak az egyik szegletben, de víz nem volt benne.

Óvatosan bejárták az egész épületet. Kétszintes épít-

mény volt, sátortetővel, és egyetlen kicsiny bástyával, aminek inkább esztétikai szerepet szánhattak, nem pedig stratégiáit. A maga idejében pazar lakhely lehetett ez, még ha annyira kívül is esett mindentől. Ide vezető útnak nyomát sem találták, tehát rejtély, hogy mi okból emelték pont itt.

Volt egy hátsó udvar is, talán egy konyhakert és gyümölcsös részére. Három óriási fűzfa meredt az égnek a hátsó részében. Lombjuk egészen a földre ért.

Estére mindnyájan kimerülten és korán tértek nyugovóra, és azonnal el is nyomta őket az álm.

Éjfél utánig nem is történt semmi. Akkor Arlo riasztó bűbája ébresztette őket. Ivy ocsúdott fel leghamarabb, de már a többiek is ébren voltak.

– Mi ez? – kérdezte a nő.

– Remélem, nem az, amire gondolok – így Arlo.

Gyorsan talpra ugrottak, és mindenki a fegyvere után kapott.

– Félek, ez itt nem lesz elég – mondta a mágus.

Az ablakhoz, illetve annak a maradványaihoz osont. Odakünn vöröslő szemek villogtak, miközben gazdáik vijjogó hangja töltötte be az éj sötétjét. Egészen nem tudták őket meglesni, ahhoz túl gyorsak voltak. Zörrenő falevelek és mozgó bokrok jelezték hollétüket.

– Mik ezek? – kérdezte Helge.

A goblin riadt tekintettel nézett rá. Ő már látott ilyet, így teljes bizonyossággal azonosította be a támadókat.

– Rimuna vámpírok!

És ebben a pillanatban átvillant valami a helyiségen olyan gyorsan, hogy alig tudták követni. Közvetlen utána Xaldimárr elhúzta a levegőben a totempálcáját, amittől halványan világító köd jelent meg a helyiségben. Hatására elnehezültek a

tagjaik, minden belassult.

– Mit csinálsz? – kérdezte Ivy.

Teljesen olyan érzés volt, mintha úsznának a víz alatt, annyi kivétellel, hogy levegőt kaptak. Ezek után ismét átcikázott valami a helyiségben, de ekkorra már kivehető volt a külleme, és mintha az a valami is lelassult volna még náluk is jobban. Hosszú karmokat viselt fekete szárnyai végén, vörösen izzó szeme, és hegyes, fogai villogtak, miközben a társaságot méregette. Majd emberi nyelven, sívítva szólalt meg:

– Végetek!

Hanem ekkor Arlo botja emelkedett a magasba, és hosszú tűzcsovát kilövellve beterítette a támadót, aki vergődve, sívítva távozott a patak irányába. Örömük azonban rövid volt, mert több hasonló szerzet érkezett. Olyan érzés volt velük harcolni, mintha egy tál kásában úsznának. Xaldimárr varázslata kétes eredménnyel működött.

– Jól mondja Nyhund, ezek vámpírok, hogy legyenek átkozottak! – üvöltötte Bromley. – Csak a fejüket levágva vagy tűzzel pusztíthatók el.

Közben a feketemágusnak nyoma veszett.

Olyt megsebezte egy mellette elsuhanó vérszívó, amitől a vadőr fájdalmasan feljajdult, fél térdre rogyott, és ziháló légvétellel húzta ki az íját. A nyíl célt tévesztett, a támadó helyett egy gerendába csapódott hangos koppanással.

Helge felemelte a karját, amitől tűzpillangók szabadultak el a helyiségben, de ez kissé elhamarkodott volt, mert bár a támadók egy pillanatra megrettentek, viszont a lángoló rovaroktól ők is nehezen látták, hogy hova célozzanak.

Arlo lángot varázsolt pár botra, amivel valamelyest távol tudták maguktól tartani a hegyes fogakat, de ez még mindig csak állóháborúnak volt nevezhető, mint hatásos ellencsapás-

nak. Közben Oly már alig bírta magát tartani a fal mellett. Elködösült tekintete jelezte, hogy a vámpír mérge elkezdett hatni.

A goblin az elméjére próbált hatni az egyik vámpírnak, amitől az a társát kezdte támadni, de ezzel még mindig csak lassították a minden bizonnyal bekövetkező véget.

– Ezek nem a vérünket akarják, hanem átváltoztatni minket – kiáltott fel Hagley – Inkább a halál!

Azzal felkapott egy égő botot, és egyenesen nekirohant vele az egyiknek. Az könnyűszerrel hárított, és olyan ütést mért a fiatal katonára, hogy az azonnal elterült a padlón.

A következő próbálkozó Bromley volt, akinek sikerült a rögtönzött fegyverét egy akkor éppen oldalt fordult szörny mellkasába fúrni, amitől az rángatózni, majd vergődni kezdett a padlón. Azonnal rávetette magát a többi.

Marden viszont nem mert tovább várni, és mindent egy lapra téve elüvöltött egy varázsigét, amitől hatalmas robbanás rázta meg a helyiséget.

Döbbenetes volt. Rajta kívül mindenki a padlóra került. Égett szag érződött, és lényegében azonnal elment a hallása mindenkinek. Ivy szeme előtt csillagok szikráztak, csak tompa zajokat hallott távolról. Mozdulni nem tudott, lélegezni is alig. Mind a hat vámpír belehalt a robbanásba, és a fiú zihálva állt a helyiség közepén. Várt pár pillanatig, majd a botját eldobva odaszaladt a lányhoz.

– Ivy, jaj! – emelte fel a fejét. – Mondd, hogy élsz, kérlek!

Közben fél szemmel a többieket figyelte. Nerva és Arlo mocorgott egyedül. A nő nagyot sóhajtott.

– Ez az, lélegezz! – fektette vissza lassan a földre, majd körbe járt, és szemügyre vett mindenkit. Pár perc múlva kába, üveges tekintetű arcok nézték egymást fekve, könnyökölve. Pá-

ran a fülüket masszírozták. Egyedül Bromley nem mozdult. Mikor odament hozzá, látta, hogy nagy a baj. Archibald négykézláb mászva a padlón figyelte a fiút, és az apját.

Utóbbi kinyitotta a szemét, és halkán megszólalt:

– Mi volt ez a zaj, barátom?

Marden megütközve nézett az arcába.

A mellkasán mély sebek tátongtak, arca hófehér volt, ruháját vér áztatta. Őt a támadók nem átváltoztatni akarták, hanem halálos sebet ejteni rajta.

– Maradj csöndben, segítünk. Mester! – kereste szemeivel Arlót, aki most tudott csak felülni, és az arcán mély döbbenet jelent meg.

A nagy druida úr fájdalmasan elmosolyodott.

– Nem tudtok... Már nem – mondta két köhögés között.

– Vigyázzatok a fiaimra...

– Apám! – szólalt meg Helge megindultan, amint egy kis erőre kapott. Négykézláb mászott oda, hogy segíteni próbáljon. Archibald csak ült, a karjaira támaszkodva, és könnyezve nézte apja haldoklását. Ő már érezte, hogy minden hiába.

– Ivy jól van? – kérdezte, majd hozzátette: – A többiek?

Marden csak bólintott, nem bírt beszélni. Fogta a hatalmas druida harcos-varázsló fejét, ameddig el nem ködösültek a szemei. Még egy hosszú sóhajtás, és Bromley a Medvetalpi itt-hagyta a földi világot.

* * *

Xaldimárr egy óra múlva érkezett. A két druida fiú azonnal nekiesett, úgy kellett leszedni őket a többieknek róla. Az a hirtelen káoszban fel sem tűnt senkinek elsőre, hogy a feketemágus nem védekezik. Az is csak egy pillanat múlva, hogy

a jobbján áll egy rongyos alak, aki teljesen tanácstalanul nézi az egész jelenetet. Furcsa volt a bőre, és furcsa volt az arca is. Alig lehetett magasabb, mint öt láb. Nyhund tekintete viszont még furcsább volt, mikor pillantásuk találkozott.

Arlo botját feléjük szegezve szólalt meg:

– Mindenki nyugtassa le magát. Xaldimárr, és az ismeretlen hátráljon be a sarokba, és kezeket hátul összefonva leülni.

Szótlanul engedelmeskedtek. A két druida kisírt szemmel, de elszánt haraggal nézte az érkezőket. Oly eszméletlenül, zihálva lélegzett egy rögtönzött priccsen. Marden csepegtetett a szájába valamit. A többiek körbeállták a sarkot. Nerva és Hagley a kihúzott kardjaikat tartották a foglyok felé.

– Ki ez az alak? – mutatott Ivy az ismeretlenre.

Ekkor olyan dolog történt, amit senki nem tudott hová tenni. A nekromanta elkezdett tátogni, majd benedvesült a szeme. Nagy sóhaj tört fel belőle, kezét a szája elé tette.

– Istenem... mennyi kín, szenvedés...

A többiek várakozva és kikerekedett szemekkel néztek rá. Xaldimárr viszont nem hozzájuk beszélt, hanem az ismeretlenhez.

– Óhh, Gnammy, megcsináltuk. Majdnem hibátlanul – és itt Bromleyre mutatott, majd szinte hisztérikus nevetésbe tört ki. – Végül is nem sikerült, és mégis. Bromley halott, Oly élet-halál között. Ormant már az elején elvesztettük, de én tartottam az ígéreteket. Ugye, barátom, mondd el nekik, kérlek, mondd el nekik... Annyira nehéz volt. Ivy, te csodálatos teremtmény!

Az ismeretlen, aki eddig csendben volt, szintén az események hatása alá került, de összeszedte magát.

– Gnammy vagyok, Walbeny fia. Ivy édesapjának a

gyerekkori barátja.

A nő olyan arckifejezést vett fel, amit még soha nem láttak tőle. Egészen hosszú csend következett, csak Marden volt, aki nem vette észre ezt a reakciót, mert el volt foglalva a beteggel. A nő össze-vissza cikázó tekintettel nézett hol egyikre, hol másikukra. Közben Xaldimárr is erőt vett magán.

– Megmondtam nektek, hogy bízzatok bennem... Ő itt, aki velem jött, az, akinek mondja magát... De ezt nem árulhattam el, mert féltem, hogy összeomlik. – mutatott Ivyre. – Nem hagyhattam, hogy bármi is összezavarja a józan ítélőképességét. Nektek sem árulhattam el, amit tudtam már rég... Senki másnak sem, mert az esélyét sem adhattam meg annak, hogy olyan szerezzon tudomást bizonyos dolgokról..., amiknek titokban kellett maradni... Aki árthatna az ügynek vagy nekik...

Itt ismét elérzékenyült. Nyelt egy nagyot, és folytatta.

– Azt sem tudom, hol kezdjem.

A többiek kezdtek felengedni kicsit. Nerva és Hagley visszadugta a kardját a hüvelybe, és leült a padlóra. Beldon és Nyhund járkálni kezdett. A druidák apjuk mellett ültek.

– Emlékeztek a Halott-barlangra, amikor északra indulatok ahhoz az elátkozott toronyhoz? Én már vártalak benneteket. Tudtam a különítményről, és arról is, hogy milyen úton, mikor fogtok érkezni. Azért csatlakoztam hozzátok, mert tudtam, hogy a próféciáért mentek. Azt is tudtam, hogy Ivy a kiválasztott, illetve A'Nagtoth utódja. De ha ezt a tudomásotokra hozom, először is kinevettetek volna, másrészt az ellenség azonnal lecsukta volna a lányt. És ki tudja... még... mit...

Ivy megenyhült arccal, de rendkívül fájdalmas hangon szólalt meg:

– A szüleim? Mit tudsz róluk? Mi történt velük?

A nekromanta ránézett Gnammy-re, aki bólintott, így

folytatta.

– Édesapádat megölték, mikor még egy éves sem voltál. A karjaimban halt meg. Jó barátom volt. Anyád elmenekült a helyszínről, sokáig bujkált veled. Időbe telt, míg rátaláltam. Egy kis faluban húzta meg magát, mert üldöztek benneteket. Sokat tanakodtunk, hogyan tovább. Végül meggyőztük róla, hogy neked el kell tűnnöd a keleti szigetről, mert előbb-utóbb rád találnak. A nagybátyád vállalta, hogy eljön veled nyugatra. Anyád majdnem belehalt, de tudta, nem tehet mást, mint, hogy elküld az ismeretlenbe a te érdekében. Minden rendben ment egy darabig, de nagybátyádat megtámadta pár útonálló. Mikor azt hitték meghalt, téged a sorsodra hagytak. Annyi emberség szorult beléjük, hogy veled nem végeztek. – itt lehajtotta a fejét – Kevés dolog van, amit mélyen szégyellek, de amit velük tettem... Más voltam akkoriban... Hárman voltak... Nem siettem el...

Megtörölte a szemeit, és felnézett rájuk:

– Kérlek, felülhetek valahová? Nagyon fájnak a karjaim.

A többiek szétszéledtek, és hagyták, hogy a két ember felálljon, majd helyet foglaljon egy kicsit kényelmesebben.

– Miután a bosszúmat kiéltem, csak akkor vettem észre, hogy a nagybátyád még nem halt meg. Ez rendkívül amatőr hiba volt tőlem, bár a sérülései olyanok voltak, hogy ha korábban jövök rá erre, már akkor sem élhette volna túl. És amit akkor tettem, jaj nekem. Soha, senki nem fogja ezt megbocsátani. Nem fogok tudni annyi jót tenni, hogy ez el legyen törölve.

Ivy a tenyerébe temette az arcát, Marden pedig megdöbbenve állt fel Oly mellől. Még Arlonak sem állt össze a kép, amikor Nyhund szólalt meg reszkető hangon:

– Fenyőtoboz és előző esti hamu! Haw-Mon! Istenem,

Xalдимárr...

Beldon kezéből kicsúszott a fejsze, Ivy arcára kiült az iszonyat. Xalдимárr mintha csak vezekelni akarna, emelkedett hangon kimondta:

– Ivy, a hosszú halott a nagybátyád. Huszonhat éves voltam, és összezavarodott. Válaszút elé kerültem. Hagyom meghalni, vagy átmenetileg itt tartom a szellemét, hogy esetleg később meggyógyulhat. Olyan sérülései voltak, ami alapján esélye nem volt. Döntöttem, vélhetőleg rosszul... Bocsássátok meg.

* * *

Másnap reggel nem indultak útnak. A két fiú mélyen a gyásza súlya alatt csak nézett maga elé. Oly eszméletlen volt. Elnyúzott arcán látszott, hogy a teste harcol a vámpírok mérge ellen. Arlo minden tudása ellenére is ötven százalékot adott neki, hogy nem változik át, vagy nem hal meg. Nyhund volt az egyetlen, aki tudott viszonylag rendesen aludni. Apró teste alig volt kivehető az egyik sarokból, ahol összekucorodva feküdt.

– Mikor kérdeztünk róla, hogy mi ez, amit Marden talált... A nekromanta praktika a hosszú halott megidézéséről... – kérdezte Arlo a feketemágust – akkor...

– Azt mondtam, amit mondanom kellett. Mi mást tehettem volna? Hogy tudom, hogy kell végig csinálni?

– Szerintem a mesterem nem erre céloz – szólt közbe Marden. – Hanem arra, hogy jelenleg nem ismerünk létező személyt, akinek ez sikerült volna.

Az öreg mágus ránézett Xalдимárra.

– Jól beszél. Ha mindez, amit elmondta igaz..., és én elhiszem, hogy az... Akkor talán te vagy a jelenleg élő legna-

gyobb hatalmú feketemágus.

Xaldimárr rendkívül fájdalmas mosolyra húzta a száját. Ruhája szakadt volt, a bőre koszos.

– Ez remek. Ennek ellenére most egy nagyon fáradt és kiégett ember vagyok. Ez a titok felörölt. Úgy érzem magam, mint egy aggastyán... Annyi éven át... – torzult el az arca.

– Pihenj – tette a vállára a kezét Arlo.

A másik rátette a saját kezét Arloéra, és hálásan nézett rá könnyeivel küszködve.

Bromleyt druida szertartás szerint búcsúztatták. Ivy mezei virágokat gyűjtött, beterítette vele a hatalmas vezér testét, majd buzogányát a markába helyezték. Kisebbik fia, aki szemlátomást erősebben bírta lelkileg a gyászt, mellé állt, rámutatott a hosszú törével, és az alábbiakat mondta:

– *Nii liberiigus viaan animun!*

Ettől az apja teste izzani, majd lángolni kezdett, és pár perc múlva eltűnt. Pillangók szálltak szerteszét, levendula illata érződött, és valahol a messzeségben medvék és farkasok hangja csendült fel. A nagy vezér megtért őseihez.

Borgoli báró

Maida sietősre vette a lépteit, és egy sarokkal odébb ismét láthatóvá vált. Kelet felé kanyarodott, és a Kis Kopáros északi oldalán gyalogolva haladt előre. A keleti kapuhoz viszont innen nem vezetett út, át kellett hágnon a dombon, ami a Romos Templom tövében volt a leglankásabb. Leérve a sík részre egy gyalogos ösvény vezetett Sheila boltjához. Érezte, hogy spórolnia kell a spirituális erejével, így inkább azt kockáztatta meg, hogy felismerik. Hosszú haját összefonta kontyba, és a csuklya alá próbálta rejteni az arcát. Bármennyire is igyekezett azonban, nem tudott teljesen belesimulni a környezetbe. A péknél vett némi elemózsiát, majd elindult a keleti kapu felé. Az első az, hogy kijusson a városból. Már messziről látta, hogy van némi sorban állás. Viszont a nagykapu nyitva volt a szekerek és a riksák miatt. Úgy döntött, hogy ott próbálkozik. Láthatatlanná válni sem volt egyszerű, mert az nem lehet, hogy hipp-hopp egyszer csak eltűnik valaki a tömegből. Behúzódott egy bódéba és ott váltott.

A trükk természetesen működött, a tágasra nyitott kapun simán elfért a nagy szénásszekerek mellett. Egy katona felkapta a fejét, talán a parfümjé üthette meg az orrát. Egy pár pillanatilag értetlenül szemlélte, hogy melyik disznópásztorból árad ez a kellemes illat, aztán napirendre térve a dolog felett, terelgette tovább a városba igyekvő kereskedőket.

Maida nekivágott a vadonnak. A természet, az illat, a bodrozódó felhők egy leheletnyivel csillapították a keserűséget. A Nagy Vulkán nyugodtan pőfögte az ég felé a gőzeit, és a vál-

tozás mellett az állandóság érzését nyújtotta, mintegy kötelet vetve a nőnek, amibe kapaszkodhat. Egy képzeletben alatta tátongó szakadék felett egyensúlyozott most, és érezte, társai miatt sem szabad elengednie azt a kötelet. Könnyeit elmorzsolva, kitartoán és rendületlenül haladt előre. Egy rétisas követte szemével egy nagy fáról a csuklyás alakot, aki egy botra támaszkodva lépkedett fürgén, időnként hátranézve, nem követik-e.

Már közel egy órája rótt a mezőt, mikor egy odvas tölgy felé közeledve lebújt egy bokor tövébe. Alaposan körbe kémlelte a vidéket, és csendben várt tovább. Szemét behunyva próbált a hangokból valami információhoz jutni.

„Kár, hogy nincs velem egy vadőr.” – gondolta magában.

Az odvas fa egy bejárat volt. Avatatlan szem nem látott rajta semmi különlegest. Egy legalább ötszáz éves göcsörtös tölgy tövében volt a rend menedékházának a bejárata, ami egy barlangba vezetett le. A fát magát bokrok vették körül, a háttérben végeláthatatlan rengeteg húzódott, de már ide érződött a Fekü-mocsár nedves, dohos levegője is. A rend többi tagja véleményei szerint már biztonságban volt, most az a lényeg, hogy úgy jusson be, hogy senki ne láthassa meg. Még egyszer körbenézett, meggyőződve arról, hogy egyedül van, illetve gombaszedők, vadászok sincsenek a vidéken, és megindult a fa irányába. A feje fölött egy mókus táncolt, és őszinte kíváncsisággal szemlélte a nő szöszmötölését.

– Bazsalikom – csak ennyit mondott, és a fa recsegni kezdett.

Kisvártatva az odva hátsó fala megnyílt, és egy akkora rés keletkezett, amin egy felnőtt kényelmesen be tudott hatolni. Botja hegye világítva, belépett. Áporodott szag jött kifelé, sötétség és síri csend odabentről. A szíve elszorult, mert ez azt je-

lentette, hogy a társai nem jutottak ki.

Majd valami nagyot reccsent, és fény keletkezett a helyiségben. Mintegy tizenöt rendtársa pislogott rá egy kisebb tereméből.

– A többiek? – kezdte.

– Mindenki kijutott úrnőm. Aggódtunk érted. De hát hová tűntél? – segítette a székhöz egy öreg szakállas varázsló.

– Muszáj volt elmennem a palotához.

A társa megütközve nézett rá, mire a nő folytatta:

– Druvak mester, háború van, de én naiv voltam. Hírnökeim szerint Arloék és Amosis rendfőnök társam harcolt a birodalmiakkal. Azt hittem, hogy ezek az események csak helyi villogások, de már látom, hogy nem. Winslow rajtunk bosszulta meg csúfos kudarcát...

Mondandóját félbehagyva, hirtelen aggódó szemmel nézett az öregre:

– A többiek?

– Jól vannak. A hátsó termekben pihennek, illetve páran számot vetnek, hogy mit sikerült kimentenünk... az otthonunkból... Az alagút bejáratát berobbantottuk. Nem juthatnak a nyomunkra.

A nő erőt vett magán.

– Nem csüggedünk, öreg barátom. Elmegyünk Amosis-hoz. Még nem tudom, hogy, de eljutunk Niverendbe. Többé nincs maradásunk itt. A Solyberg erődtől délre biztonságos. Oda még nem ért el a vasököl.

* * *

– Félvér vagyok – kezdte Gnammy – Apám ember, anyám goblin volt. A külsőm miatt egyik nép sem látott szíve-

sen a köreiben, így lényegében a rengetegben nőttem fel. Ott vett magához egy öreg vadőr, aki mindenre megtanított, amire csak lehetett.

– Hallottam már a hozzád hasonlókról – szólt hozzá Nyhund. – Mesélj még magadról!

– Előbb elmesélem azt, ami Ivyt érinti... A vadőr, akit apámként tiszteltem a keleti sziget erdészeinek volt az egyik rangos vezetője, így kiváló neveltetésben részesülhettem. Ivy, apáddal azután találkoztam, miután új otthonom lett, ugyanis... ő az erdészek egyike volt. Barátok lettünk. Minden jól ment hosszú évekig. Már kamaszok voltunk, mikor szóbeszéd indult, hogy valahol a környéken fog megszületni valaki, aki elhozza világunkba az örök jólétet és a békét. Azonnal megindult a romlás... Furcsa alakok tűntek fel a falvakban. Magasak voltak, látszott rajtuk, hogy messzi földről jöttek. Kérdezősködtek, híreket kértek, egy szóval beszivárogtak közénk. Egyre többen zárták az ajtókat, megszűntek a baráti összejövetelek, a bizalmatlanság lett úrrá a vidéken. Pár év eltelt így, apád megismer-te anyádat, majd megszülettél – nézett a lányra. – Addigra már minden újszülöttet nyilvántartásba vettek, veled sem történt ez máshogy. És ekkor anyádnak látomása lett.

Ivy feszülten figyelt. A többiek nem különben.

– Egy fehér farkas tűnt fel előtte egy ködös estén a házuk udvarán. Ő az övéhez kapott, mert erős, korántsem ijedős nő volt, de amint kirántotta a törét, karjai elernyedtek, és kihullott belőle a fegyver. Az állat ránézett, és megszólalt:

„A falud alsó fertályában, Bumat Shagirában az év negyedik napján adtál életet a lánynak, akit már várt mindenki. Jöttére felmorajlott a tenger, megrezegtek a fák, és megálltak a folyók egy pillanatra. Lesnek rá, kik nem szeretik a változást.

El akarják venni. Rejtsd el őt, óvjátok őt. A hely, hol nyomot lelsz, egy rég elfeledett torony a messzi északon. Egy fekete varázsló és egy félvér segíteni fog neked. Bízz bennük!”

– Ez volt hát a jövődölés, ami alapján édesanyád cselekedett. Nem azonnal. Nem bírt elereszteni. Hanem aztán a következő tavasszal betörték a házatokba, és megölték apádat. Anyádnak menekülnie kellett, és belátta, hogy mellette nem vagy biztonságba. Meghozta hát élete legnehezebb döntését, és rábízott a nagybátyádra. Az ő szomorú történetét ismerjük.

– Miért nem mondtátok el egyszerűen ezt Ivynek? – kérdezte Archibald.

– Nem tudtuk, hol van. Ez volt a legfőbb ok – válaszolt Xaldimárr. – A második pedig már elhangzott: féltünk, hogy maga indul az anyja keresésére, ezzel a végzetébe. Továbbá, nem ismertük a prófécia további részleteit. Mielőtt a trónörökös színre lép, tudni akartuk, hová fejlődnek az események.

– Hát jól elfejlődtek – jegyezte meg Helge vörös szemét dörzsölve.

Arlo ránézett.

– Helge, az apád hősként halt meg. Nevét krónikák fogják magasztalni. Tudom, ez most nem vigasz neked, de később hidd el, megbékélsz.

– Már megbékéltem. De még hiányzik.

Rövid csend lett, majd újdonsült barátjuk, Gnammy törte azt meg:

– Még valami... Ez a csonttábla úgy vélem, a másik darabja annak, ami a nyakadban lóg.

És átadta Ivynek.

* * *

Maida és két rendtársa egy szűk föld alatti járatban haladt előre. Egy aggastyán varázsló ment elől, két tanonc támogatta. Az öregnek rég rászállt már a hályog a szemére, jóformán teljesen vak volt. Pár perc múlva a járat a felszínre tört, és egy kőházban találták magukat az erdő egy sziklás részén. Annyira belesimult az épület a sziklás tájba, hogy kívülről szinte észrevehetetlen volt. Ajtó sehol rajta, csak apró ablakok üveg nélkül, mint valami lőrések. Úgy tervezték, hogy csak a menedékből lehessen eljutni ide. A szellő lágyan átfújta az épületen. Alig hat-hét lépéssel át lehetett érni a kör alakú helyiség egyik feléből a másikba. Középen egy koromfeketére mázolt kőoltár helyezkedett el, és ennyiben ki is merült a berendezés. Szemlátomást még sosem használták.

Az aggastyán közelebb lépett hozzá, és rátette a kezét. Fejét lehajtotta, pár szál haja előrehullott, és részben eltakarta ködbe mélyedő szemeit. Kifújta magát, és bal kezét kinyújtotta oldalra. Az egyik fiatal átadott neki egy öreg pergament, ő elvette, és letette a kőlapra. Kezét felemelve az ég felé nézett fátyolos szemeivel, már amennyire kötött tagjai ezt megengedték.

– *Iahmesu...* – suttogta.

Előhúzott egy pálcát, és hozzáérintette a pergamenhez. Az izzani kezdett, majd lángra lobbant, égett szaggal betöltve a helyiséget.

Alig láthatóan elsötétedett az ég. Tompa rázkódás érződött a lábuk alól. A két tanonc megijedt, de Maida megnyugtatóan nézett rájuk.

Valami furcsa dologra lettek figyelmesek a hamvasormi járókelők. A Mágusok Tornya romjai közül halvány vörös fény kezdett világítani egyenesen az ég felé. Ugyanakkor a rázkódás

ott is érezhető lett, távoli morajlás kíséretében. Ezzel egy időben a birodalom összes mágus rendházában és tornyában megjelent ez a fénycsóva, és egy jó órán át világította a felhőket. Ez egyet jelentett: támadás érte a Mágusok Céhét, az egyik torony elesett és kiürítettet.

Amosis a magaslati teraszon tartózkodott, amikor észlelte a dolgot. Besietett a toronyba, és odaszólt egy tanítványának:

– Nyergeljetek! Indulunk északra!

* * *

Oly először ült fel a vámpírtámadás óta. Már harmadik napja tartózkodtak a romos épületben. Kába volt, gyenge, beszélni is alig tudott, de mindnyájuk nagy öröme a gyógyulás jelei látszódtak rajta. Vizet kért, és nyers gombát. Esteledett, és a vidék a szokásos meleg, pállott időjárásával legalább ahhoz hozzájárult, hogy nem fáztak. Az erdő bőséges táplálékkal látta el őket, és ivóvizük is volt bőven. Szerencsájukra az a néhány vérszívó tanyázott csak itt, így nem kellett sebesült társukkal tovább menekülni a rengetegben. Legalábbis a vámpírokat illetően nem volt már veszély. Ettől eltekintve viszont az erdő minden zegzugából furcsa szempárok figyelték őket időről-időre, néha fenyegető hangok is átszűrődtek a fák között. Baglyok huhogása szólt közről és távolról is, és a telihold fényénél ez különös, vészjósló, de varázslatos hangulatot teremtett az estében. A vadőr már tudott Bromley haláláról, mielőtt elmondták volna neki. Elmondásai szerint zavaros és ködös álmai voltak, de míg ők azt hitték, eszméletlen, időnként tisztán hallotta, mit beszélnek körülötte. Ezeket a néha teljesen tiszta állapotokat újabb merülések követték, amikor vészjósló hangok, sikolyok

jöttek felé valahonnan. Most, ébrenlétében is megcsapják ezek a dolgok saját elmondása szerint.

– Ez attól lehet fiam, hogy a vámpírok mérge sajnos hatott, de a gyógyítás is. Már sosem leszel olyan, mint az előtt. A lényük részben beléd költözött. Az elkövetkező pár napban ki fog derülni, hogy mekkora részük, és hogy a tulajdonságaik közül mik. Ami most a leginkább szembetűnő, hogy a szemeidben látok némi vörös árnyalatot, és istenemre mondom, ez nem a vér színe, szinte világít így a sötétben – mondta Arlo.

Oly aggódó arccal ösztönösen az arcához nyúlt.

– Ne félj, szerintem nem lesz baj. Most pihenj még!

Ivy és Archibald a patak mellett ücsörögve hallgatták az este hangjait. A gyász egy kicsit elterelte a korábban a férfi nő iránt nyiladozó érzelmeit, de most jól esett neki a közelsége. Hosszú ideig csendben ültek egymás mellett, majd a régmúltról kezdtek beszélgetni. Archibald mesélt a gyerekkoráról, amit főként a 800 Éves Tölgyesben töltött. A Malac-tó veszélyes hullámain ringatózó bárkákról, a mély vízben élő lények csalogató hívásáról. Helgéről, aki a vízbe esett, és majdnem ott veszett a sellők között, és természetesen apjáról is, akitől annyi mindent tanultak. Annak ellenére, hogy Ivy gyakori vendég volt a Baglyas fogadójában, meglepően gyakran kerülték el egymást. A férfi emlékeiben élt egy vadóc, rasztás hajú vadőrlány, de egészen addig, amíg a hamvasormi nagy futásuk után nem találkoztak, nemigen tűnt fel neki, csak egy átutazót látott benne. Most itt Owlens földjén egy patak mellett ülve, a teliholdat bámulva teljesen furcsának tűnt számára, hogy eddig közömbös maradt felé.

Egy hal ugrott ki a vízből, a túlpartról őzek neszezték, és ahogy szállt le a csendes éj, azon vették észre magukat, hogy egymás kezét fogják.

– Megnézhetem azt a csonttáblát, amit Gnammytól kaptál?

Ivy előhúzza az egyik zsebéből.

– Passzol a másikhoz? Próbáltad már?

– Nem. Nézzük meg!

Összeillesztette a két darabot. Ami ezután történt, attól majdnem eldobta. A két rész világítani kezdett, majd egyre forróbb lett annyira, hogy még éppen kézben tudta fogni. Próbálta őket széthúzni, de addigra már egyesültek. Egyre csak fénylett, majd elkezdett szürkülni, és lassan hűlni. Egy darabig még világított, és végül ennek a tüneménynek az eredményeképpen az eredetileg két csontból lévő kis tábla összeállt egyetlen csillogó fémtárggyá. A színe átmenetet képezett az arany és az ezüst színe között. Nem kérdéses, hogy valami ősi, mágikus ereklYE került hozzá.

Megfordította. Az eredeti felirat még mindig ott volt rajta, de megjelent egy másik is, olyan nyelven, amit nem ismert.

Ivy egyre gyorsabban vette a levegőt, majd miután Archibald megtámogatta, hogy ne terüljön el a földön, megszólalt:

– Ez csodálatos, Istenem! Látom a szülőházamat, és még annyi mindent. Ott van anyám is – mutatott maga elé, majd megrázta a fejét. – Illetve... Tudom, hogy hol vagyunk, ott a patak, a túlpark, de ha akarom, egész más dolgokat látok... És azt is tudom, hogy ő az. Anyám. Pedig... azt se tudom, hogy néz ki... Megmutatom! Fogd meg te is!

Archibald óvatosan rátette a kezét a tárgyra, de rá semmi hatással nem volt.

– Ivy, én nem látok semmit. Csak te.

* * *

A hamvasormi mágusok két napja gyalogoltak a mezőn. A Nyugodt ormok közvetlenül előttük magasodtak, amikor jobbról porfelhőt vettek észre kavarogni a távolban.

– Elbújni! – szólalt meg egy kék palástos varázsló.

Pár perc alatt behúzódott mindenki a környékbeli lige-tek közé. Az illuzionosták nem mozdultak, csupán láthatatlanná váltak vagy felvették valamely tereptárgy alakját. Mostanra már látható volt, hogy lovasok közelednek. Lassan a dobogás is hallható volt. Az elől haladók egyike sárga zászlót tartott a feje fölél, amin egy makk volt kivehető egy pajzs közepén. Ahogy Maida szemét erőltetve próbált további részleteket kivenni, íjas katonák körvonalazódtak a lovak hátán bőrpáncélokban.

– Varázslók a távolban! – kiáltott valaki a tömegből. – Nem kell félni! Druidák vagyunk a Baglyasból!

Nagy kő esett le a szívükről. Maida azonnal láthatóvá tette magát. Közben az érkezők lassítottak, és megálltak. Leugrott a zászlóvivő, és az eddig a háta mögött kapaszkodó fura lény, aki nagy meglepetést okozott a jelenlévőknek.

– Légy üdvözölve tölgyesek embere! És te is, erdei tündér! – szolt a varázslónő.

Fióna, Bromley háztáj őrzője sietett elé légies lépteivel.

– Maida, a Hajnalpír szépe! A Mágusok Céhe hamvasormi rendfőnöke! Fogadd legmelegebb üdvözlétemet! Én Fióna vagyok a nagy erdőből.

– Ó, kicsi tündér! Mekkora megkönnyebbülés ez nekünk! Mi hír a tölgyesben? Merre járnak A’Nagtoth Örökségének Őrzői és Helyreállítói?

Fióna arca elsötétült. Éneklő hangja gyászossá vált.

– Gazdám, a tölgyes urát négy napja elragadta a halál. Az árnyvilág szolgálai, Rimuna vérszívók támadtak rájuk. El-

hagyták Samorudn városát, és bevették magukat a sűrűbe. Az utolsó hírt egy galamb hozta, amit a város hercege küldött nekünk. Ő is galambpostával értesült a halálhírről.

– Istenem, a nagy Bromley... – nézett maga elé Maida. Kit ragadnak még el az események...? És ti voltaképpen mi járatban vagytok itt?

– Szükség van ránk, így jöttünk, Hajnalpír szépe – válaszolt egy lovas. Winslow király nyilván keresni fog titeket, így gondoltuk pár új jól jön a kaszálón.

Mintegy negyven druida kíséretében haladtak hát tovább. Ők Arlóékkal ellenben inkább a Nyugodt ormok keleti oldalát választották, a nagy síksággal. Estére átkeltek a folyón, ahol nagy meglepetésükre senki nem őrizte a hidat. Innen két napi gyaloglással elérhetik Elamond tornyát. Két kisebb patak állja majd útjukat, remélhetőleg könnyen gázolható mind a kettő az év ezen szakában.

A tavasz végével messze, amíg a szem ellát, virágba borultak a mezők. A Hamvasoromtól délre elterülő síkság kevésbé volt alkalmas növénytermesztésre, inkább legelőnek használták. Sok-sok mérföldnyi füves puszta volt ez, amit itt-ott itatókutak és elszórt ligetek tarkítottak. A kaszálók és a gabonaföldek innen keletre és délre terültek el. Az Északi Kora-folyó által feltöltött hordalékos terület, az Északi Kaszáló Föld és a Solyberg erődtől délre elterülő Déli Kaszáló Föld adta a birodalom élestarának a tartalékait. Winslow király foggal-körömmel ragaszkodni fog ezekhez. Az északi területet könnyen fennhatósága alatt tarthatja, de a déli kaszálók nagyobbak és termékenyebbek. Az Elamond-Solyberg-Samorudn tengely mintegy végvár vonal választja el a kettőt egymástól. Most, hogy már a háború a küszöbön áll, komoly problémával néz szembe öfelsége.

* * *

Eközben az Elamondból érkező kis varázslócsapat Amosis vezetésével alig egy napja volt úton, és éppen közeledett a Belső Kikötő és a Hamvasormi út kereszteződéséhez. A Kora-tavat északról tápláló folyó Niverend és a kereszteződés között fél úton szinte odasimul a Nyugodt ormok sziklafalához, alig egy szekérnyi helyet hagyva az ösöreg országúton. Ezt elhagyva tíz mérföldre jön egy elágazás, ahol ha jobbra tartanak, akkor a Solyberg erődhez érkeznek, balra pedig a kereszteződéshez további tizenöt mérföld múlva. A pusztákat itt is ősi ligetek tarkították, ahova most értek, már-már egy kisebb erdő húzódott. A fák közül kiérve birodalmi katonák állták útjukat. Ez szinte pontosan félútnak számított a főváros és a Solyberg erőd között, így Amosis már nem számított itt rájuk.

– Kik vagytok, és mi járatban errefelé?

– Földművesek.

Egy altiszt gyanakvóan nézett rájuk.

– Lóháton mindnyájan???

– A gazdáink lovait visszük a fővárosba – válaszolt egy toprongyos ruházatba öltöztetett főmágus, majd szerepét kissé túljátszva nagyot pökött a porba.

Ez még mindig nem lehetett eléggé meggyőző, mert a katona tovább vizslatta a mintegy két tucat lovasból álló menetet. Az egyik bagót rágott, a másik kezében butykos. A szemük furán érdeklődő, nem az az elunt és nyugalmból kizökkenhetetlen társaság ez, amihez szokott.

– A csizmáitok mívesek, a lovak tiszták. Fura földművesek vagytok ti.

Amosis léptetett lovával az első sorokba. Durva posztó-

ruha és egy ócska kucsma volt rajta. Kissé reszelősre vette a hangját.

– Ne vegzájlon minket az úraság, mer biz’a a méltóságos Borgoli báró nem szereti, ha mögkésünk. Ilyetén sajna meg köll maj’ említsük neki, hogy a maga felvigyázói miatt nem értünk östére a fővároszba.

– Hát innen már sehogy sem értek oda se estére, se östére, de bánom is én, menjetek.

Azzal rácsapott Amosis lova fenekére, amitől az megugrott, a varázsló meg majdnem a porban kötött ki.

– Na! – nézett rá a katona. – Nem szoktad a lovat mi, paraszt?

És intett nekik, hogy mehetnek. Az egyik fiatalabb gyakornoknak közben egy tüsszentés következtében leesett az al-bajusza, így a kezét a szája előtt tartva, a szörzetet bekapva sietett el az őket figyelő katonák sora előtt.

Mintegy óra múlva egy rendtársa ügetett oda Amosis-hoz.

– Ki a ménkű az a Borgoli báró?

– Gőzöm sincs. Én inkább attól féltém, hogy megnézi a tenyerünket. Mert valljuk be, egy újszülött csecsemőére jobban hasonlít, mint egy markos paraszt kemény munkán edzett mancsára. Ott! Odanézzetek!

Messziről halványan, de kivehető volt Maidáék menetoszlopa.

Sneferu átka

– Ez itt, – mutatott Ivy medáljára Arlo – egy rendkívüli erejű ősi ereklye, ami eddig rejtve maradt a homályban, hogy az arra érdemes személy újraegyesítse a két darabját. Látómedáloknak hívják őket, mert egyfajta hidat tudnak képezni a rég-múlt és a jelen között. A legerősebb darabok a túlvilágon lévő személyek megszólítására is alkalmasak, sőt, segítségükkel kommunikálhatunk is velük, már ha az érintett személy is képes erre a másik irányból.

Marden nagyon erősen figyelt, szinte pislogni is elfelejtett.

– Hogy működik? – kérdezte leplezetlen izgalommal.

Arlo azonban ki kellett ábrándítsa:

– Marden, édes fiam, soha életemben nem találkoztam még egyel sem.

– Ivynek, hogy is mondjam... látomása lett, ahogy a kezében tartotta – segítette ki Archibald.

Marden teljesen lázba jött.

– Arlo mester, megérinthesem?

Az öreg mágus egészen furcsa arcot vágott erre a kérésre.

– Drága fiam, a te képességeid, az erőd, a beleélés... Bizonytalan vagyok azt illetően, hogy mi fog történni, ha te hozzáérsz. Hatalmas erőket zár magába ez a tárgy, és te szintén egy rendkívül erős hídja vagy a spirituális csatornáknak.

– Csak akkor tudjuk meg, ha kipróbáljuk – nézett rájuk Hagley összefont karokkal. Gordianus százados mellette állt

bólogatva. Arcán huncut mosoly húzódott végig.

Kora délután volt. Oly már sokkal jobban volt. Napjában többször is felkelt, járt-kelt, de egy hosszabb útra még gyengének érezte magát. Szemében a vörös fény estére előtűnt, és saját elmondása szerint sokkal jobban látott a sötétben, mint azelőtt. A napfény viszont kissé zavarta, amiből arra lehetett következtetni, hogy teste kis százaléka vámpírként fog funkcionálni a hátrélévő életében. Nagy öröme sem vért, sem húst nem kívánt, így étkezés szempontjából vélhetően nem fog változni. Nézte a medált, majd megszólalt:

– Megfoghatom én előbb?

Arlo rövid mérlegelés után átnyújtotta neki. Nem történt semmi az ég világon. A többiek kimeredt tekintetére reagálva ennyit mondott:

– Mi van? Azt hittétek, szárnyra kapok, és kiszívom valaki vérét?

– Jól van, nem lesz itt nagy baj – szólalt meg szemeit forgatva Ivy, majd elvette a tárgyat. Abban a pillanatban megszédült kissé, majd megjelent előtte egy másik helyszín. De csak halványan. Úgy érezte magát, mintha egyszerre két helyen lenne. – Fura. Látok magam előtt egy konyhát. Átlagos falusi konyha. Az asztalon egy cipó gőzölög. Virágmintás, öreges, kopott szekrényen tálak. Barnult keretben tükör a falon. Egy mézescsupor... Most, ebben a pillanatban úgy érzem, hogy tudom is, hol ez a hely... Arra van! – mutatott el déli irányba. Ez a medál szerintem oda is vezetne.

– Várjunk egy kicsit – szólalt meg a kisebbik Medvetalpi fiú. – Nem lehet, hogy ez a tárgy egy iránytű, és vezetni akar minket?

– Nade jó vagy rossz irányba? – kérdezte a goblin. – Véleményem szerint addig nem kéne rábízni magunkat, amíg

ki nem derül, hogy jót vagy rosszat akar-e.

Még egy darabig tanakodtak ezen, majd Marden kezébe adták a tárgyat. Miután kézbe vette, mindenki nagy érdeklődéssel várta, hogy mi fog történni. Először semmi. Hanem aztán...

A fiú szája elkerekedett, szemei úgy szintén, és az egész környék megváltozott egy kicsit. Az erdő elcsendesedett, a párák levegőben csepegő vízcseppek mintha megálltak volna esés közben. Olybá tűnt, hogy megállt az idő.

– Jó...! Nagyon jó érzés! – zihált.

Gondolatban elemelkedett a földtől a felhők felé, majd azok fölé. Kilépett a Föld vonzásából, és csak szárnyalt. Ez nem tartott túl sokáig. Hirtelen megváltozott a helyszín. Egyszer csak abban a helyiségben volt, ahol az üvegbe zárt papírkercset találták a csatornarendszerben Beldonnal és Ormannal. Két férfi állt ott. Az egyik Brutus Galenus volt, tudta anélkül is, hogy valaha látott volna róla képet. A másikat nem tudta beazonosítani.

Beldon szólalt meg:

– Mit látsz, fiú?

– Beszélgetnek, iszogatnak. Jó a kedvük. Galenus hazudott. Azt híresztelte magáról, hogy sosem találta meg a termet, de igenis járt ott. Az idegen itallal kínálja őt... De a saját tarisznyájából veszi elő... Kitölti egy pohárba, és odanyújtja Galenusnak, aki belekortyol... Percek telnek el, majd elgyengülnek a karjai. A másik nincs itt, kiment a csatornarendszer folyosójára valamiért... Galenus rájön, hogy meg akarják mérgezni, de a mérég túl gyenge vagy nem hat rá kellőképpen... Mikor a másik alak visszatér, az ajtó szárnya mögül előlép, és fejbe üti az üveggel... Ismét. Összesen hatszor, erősen, amitől az üveg megreped.

– *Ezzel az üveggel öltek. Repedés az alján, ó, jaj...*

Hatszor sújtott le... Istenem... – mondta halkan Arlo.

Beldon kérdően nézett rá. Közben Marden fáradtan ült le a földre.

– Ezt mondta Marden, mikor a képességével az üveg származását próbálta kideríteni még Hamvasoromban a toronyban. Jól vagy, Fiam?

Bólintott.

– Igen, ismét fárasztó volt, de nem annyira, mint régen. Most nem kell azonnal aludnom. Megpróbálnám még egyszer.

Másodjára teljesen mást mutatott neki az amulett. Egy messzi vidékre vitte, ahol tomboló hőség, szárazság uralkodik. Kövek, homok mindenfelé, életnek nyoma alig. Kaktuszok meredeznek az égnek, és lágyan simogat mindent a sivatagi szél. Egy útvesztő bejáratánál állt, képzeletbeli szemei előtt két, farkas fejű, de ember testű lény szobra állt őrt.

– Az elátkozott labirintus a Fullánkföldön – rebegte Nyhund.

– Az égiek óvjanak tőle minket – ámult el Beldon.

Arlo szeme összeszűkül.

– Hallottam már róla ezt-azt, de nem eleget. Beldon? Nyhund?

– A Kitekert Nyakú Szellem – mondák egyszerre.

Majd Beldon folytatta:

– A Nagy A’Nagtoth, a család valaha volt legnagyobb hatalmú királya, Ortrun Suarius A’Nagtoth, kinek felmenői között törpék is voltak, pártütést szenvedett, de visszatért, és kivégeztette unokaöccsét, a lázadót. Ő volt Sneferu. Ő a Kitekert Nyakú Szellem. Feje hátra tekerve, botladozó járással kísért a délvidéken. Persze ez egy legenda. Valójában sosem derült ki, mi történt Sneferu A’Nagtoth-tal a halála után.

– De hogy jön ide a labirintus? – kérdezte Ivy.

– Úgy, – vette át a szót Xaldimárr, hogy ott élt az első nekromanta. Réges régen egy virágzó kikötőváros volt Fullánkföld nyugati oldalán, amit ma Holtak Városaként ismerünk. Ezerötszáz éve nem Hamvasorom volt a főváros, hanem az a kikötő. Eredeti nevén Sneferu... Igen, A Nagy A’Nagtoth unokaöccse volt a város névadója. Illetve maga a Nagy A’Nagtoth volt az, aki szeretett rokonáról nevezte el a várost. A rokon pedig nem más volt akkoriban, mint maga a városnagy. Negyvenöt éves korára már szédületesen népszerű és gazdag volt, de a kapzsiság lett a veszte. Viszont nem csak gazdag volt, hanem jártas a mágiában, azon belül pedig a halál után maradt spiritusz foglalkoztatta. Volt egy kisebb létszámú rendje, amit mi a fekete mágia ősi rendjének tartunk... Tehát lázadás, halál... – itt egy kicsit kivárt – feltámasztás.

A többiek feszülten, lélegzetüket visszafojtva figyeltek. A feketemágus folytatta:

– Igen, törpe barátom, történetesen tudjuk, mi lett a sorsa a lázadónak... Miután Sneferut kivégezték, holttestét átszállították a Nyugatra, a Surami sivatagba azzal a céllal, hogy a bányászok szigetén ledobják egy tárnába. A bányászok szigete tengerről a keleti partvidéken megközelíthetetlen a meredek sziklák miatt, így a híd volt az egyedüli lehetőségük. Annyira féltek a holttesttől, hogy minél messzebb akarták tudni.

Felhajtott egy pohár bort.

– Sneferu rendjén belül nem volt egyetértés. Az egyik oldal jogosnak tartotta a kivégzést, mert hű akart maradni a királyhoz, a másik egy új hatalom születését vizionálta. A királpártiak Haw-Mon vezetésével visszatértek Sneferuba – a városba –, viszont Haw-Monnak volt egy hatalmas bűne, egy jóvátehetetlen ballépése. Hmm...

Oly szemei az eddiginél is vörösebben világítottak.

– Haw-Mon volt az a nekromanta, aki feltámasztotta Sneferut a Surami Sivatagban. A Kitekert Nyakú Szellem históriája igaz. Valóban létezik. Az ő átka sújtotta Fullánkföldet. A városa elsorvadt, majd kihalt. Haw-Mon megbánta tettét, és visszament a dombvidékre, ahol született. Szégyenében el akart bújni, így megépíttette a labirintust, ahol végül is utolérte a halál pár évtized múlva. Ő volt az első nekromanta, a mi nagymesterünk. A’Nagtoth vérvonala is Sneferu átka miatt szakadt meg. A leszármazottjai éltek ugyan, de már nem királyokként. Hétköznapi emberek voltak. A hosszú évszázadok alatt feledésbe merült a házuk, csak a történelemkönyvekben szerepelt a dinasztia... Ahogy azt tudjuk – némi hiányossággal.

– Brutus Galenus... – szólal meg Arlo.

– Igen – bólogatott Xaldimárr. – Brutus Galenus nem más, mint Ortrun Suarius A’Nagtoth leszármazottja. A te szépapád, Ivy. Te a nagy A’Nagtoth dinasztia sarja vagy. A küldetésed az, hogy megtörd délen az átkot.

* * *

Ahogy az várható volt, Xarfax megszökött a fogságból, kihasználva azt, hogy Amosis és a főmágusok távol vannak a toronytól. Az ajtó előtt álló őrnek addig fertőzte az elméjét rábeszéléssel, míg az megtévelyledt, majd kiengedte. Közvetlen ezután az őr kiugrott egy magaslati erkélyről, és a nyakát törte. Xarfax ezután felébresztette a hosszú halottat a kábulatból és szabadon engedte Elamond tornyában. Ez további tragédiákat okozott, mert mire el tudtak vele bántani egy tanonc meghalt, további három súlyosan megsebesült. Ivy

nagybátyjának szomorú története a toronyban ért véget, ahol végül egy varázslattal sikerült megállítani, majd tűzzel elemésztették. Előbb egy tárgymozgató mozgásképtelenné tette, őt a hosszú halott egy pillantással megátkozta, ami miatt három napig feküdt eszméletlenül. De ennyi már elég volt egy tűzmágusnak, hogy lánggal borítsa be a szörnyeteget. A tűz érintésére a mozgásképtelensége megszűnt. Térdre rogyott, majd ebben a helyzetben égett tovább. A helyiségben lévők iszonyodva nézték a jelenetet. A lény utolsó arcvonásai kitisztultak, és egy ember síró arcát vélték felfedezni benne. Teste nem porladt el, helyette egy koromfekete alak maradt ott, ami úgy festett, mintha elszenesedett fából faragott volna valaki emberi szobrot. A helyiség örökre használhatatlanná vált. Aki azóta belépett, a rémület kerítette hatalmába. Az emberi lélek végre feloldozást kapott, kiszabadult szörnyű börtönéből. A sok kint viszont itt hagyta, örök emlékül szolgáltatva aziránt, hogy mit szabad tenni egy haldoklóval és mit nem.

A szobát onnantól a *Szenvedés Szobájának* hívták.

Ez előtt sietett el épp Maida, hogy Amosissal találkozzon. Megérkezve a dolgozószobájába, helyet foglalt abban a fotelben, ahol Marden ült, amikor a szerecsen mágus bemutatta neki a poharas varázslatot.

– Ivyék útnak indultak – kezdte az öreg. – Oly felépült, de élete végéig érezni fogja a vámpírméreg hatását.

– Várható volt..., szegény. Merre tartanak?

– Egy amulett vezeti őket. Arlo szerint egy látómedál az, ami összeállt a két csonttáblából. A második darabot egy goblin-ember félvértől kapta.

– Álljunk meg egy kicsit... Hogyan? – lepődött meg a nő.

Amosis mindent elmesélt részletesen, amit a levélből tud, amit galamb hozott. Xalдимárr színvallásáról, az amuletről, arról, hogy Ivy anyja életben van. Továbbá, hogy rövid mérlegelés után úgy döntött a csapat, hogy óvatosan ugyan, de hallgatnak az amuleltre.

– Az elátkozott útvesztőbe tartanak??? – kérdezte a nő.

Amosis felemelte a kezét.

– Nyugodj meg, kérlek. Bízom Arlóban.

– Ez még betegőbb ötlet, mint a Telamy Mocsár volt annak idején.

* * *

Arlóék két napja voltak úton. Közel egy hetet töltöttek a romos épületben, és a kényszerpihenő lehetőséget adott rá, hogy rendbe szedjék a felszerelésüket, önmagukat és kimossanak minden ruhát. Délnek tartottak, tőlük balra egy nagy tó húzódott, és a szél ingovány szagát hozta feléjük. A háttérben a Mocsaras ormok csúcsai látszódtak, ezt a herceg térképéről tudták. Samorudn annak ellenére, hogy két világot kapcsolt össze, csak az egyikkel foglalkozott részletekbe menően. Az ok sosem tűnt világosnak, hiszen nagy ellentétek nem voltak emberek és goblinok között a keleti szigeten, inkább csak egyszerűen egyik népet sem érdekelt a másik. Na meg Owlens és Shiraed földjét a birodalom legmagasabb, hófödte csúcsai választották ketté, ahol meglehetősen nehéz volt átkelni. A talaj bár termékeny volt, de valamiért nem adta magát a mezőgazdaságra, mintha csak azt akarta volna táplálni, amit ő maga akar.

Ez az irányváltás a részükről egyébként azt eredményezte, hogy ismét közeledtek Samorudn felé, és a tavat

elhagyva órákon belül elérték az egyetlen utat, ami éppen a határ felé tartott. Nagyon elhanyagolt, szemlátomást szinte egyáltalán nem használt régi kövesút volt ez. Városok, falvak sehol. Egy teremtetett emberi lélekkel nem találkoztak, amióta maguk mögött hagyták a Zöld hidat, de még távolról sem láttak emberi jelenletre utaló dolgokat. Viszont kissé enyhült a dzsungel dominanciája, sőt, egyre fátlanabb részek következtek.

Mivel Ivynek a nyakában lógott a medál, kevésbé érezte az erejét, mintha konkrétan a kezében tartotta volna. Viszont az emberfeletti tájékozódóképessége további szinteket lépett a segítségével.

– Valahonnan tudom, hogy a Remete Lovag bástyája felé érkezünk, ha elfordulunk keleti irányba. De nem az a célunk. Elképzelhető, hogy látni fogjuk, de tőle északabbra van az a falu, ahová... értitek...

– Nem... – bökte oda Oly.

– Ne foglalkozz vele, én sem – így Ivy.

Estére eléggé elfáradt mindenki. A tábortűz már az est leszállta előtt égett. Oly egy kicsit örült neki, hogy sötétedik. A szemeit bántotta a napsütés. A sötétség beálltával hosszasan szemlélte a látóhatárt. Szinte mindent látott. Ahogy Ivynek a medál, neki a vámpírméreg tornázta fel az amúgy is erős képességeit.

Beldon egy kisebb termetű szarvassal tért vissza még a szürkületben. Mintegy negyedóraig cserkészte, majd egy határozottan eldobott kisbaltával terítette le.

– Szeretem ezt a kis szekercét – játszadozott vele a kezében. – Még a nagyapámé volt. Ő tanított meg vele vadászni.

A jóízű vacsora után páran elvonultak a sátrukba. Helge

és Archibald még kint maradt egy darabig. Kicsit beszélgettek a tölgyesről, apjukról és a házukról. Az idő kellemesen lehűlt, a dzsungelhez képest elviselhetőbbnek érezték. A Hold éppen felkelt a látóhatáron, amitől megélénkült a mező, és a közeli fás ligetek. Pár őz és szarvas idegesen horkant fel, a társuk elejtése megzavarta a szokásos nyugalmukat. Enyhe szellő lengedezett déli irányból, mintegy köszöntőt mondva nekik, és ebben a pillanatban Archibald eltűnődött, hogy az események milyen irányba sodródhatnak a továbbiakban. Helge közben otthagya, hogy lepihenjen. Egy darabig még ücsörgött, majd ő is felállt, leporolta a ruháját. Hamarosán léptek zajára lett figyelmes. Megfordult, és Ivyt látta közeledni. Szíve nagyot dobbant, közelebb lépett hozzá. Egy fejjel tornyosult a nő fölé. Az a nyaka köré fonta a karjait. Egy halk csók volt csak itt a keleti vadonban, utána felhők takarták el a sárga égiteket, hogy az újdonsült szerelmesek elbújhassanak.

* * *

Az útjuk következő szakaszán csatlakozott ismét hozzájuk Gnammy. Az elmúlt két napban külön utakon járt. Továbbra is toprongyos ruhában, koszosan baktatott a sor végén Xaldimárral diskurálva. A romos útról egy ideje már letértek déli irányba, és mivel egy alföldön haladtak, Oly szemével hunyorítva délkeleti irányba kiszúrta a Remete Lovag bástyáját. A többiek természetesen semmit nem láttak.

– Húsz mérföldnyire lehet a hegyoldalban – mutatott felé a vadőr. – Viszont Ivy nem oda vezet minket, hanem szerintem oda – mutatott a toronytól kissé északra.

– Mi nem látjuk, Oly – nézett rá a százados.

– Mindegy.

Rövidesen ligetről-ligetre haladva lassan beértek a hegyek lábánál elterülő dombvidékre. Itt-ott sziklák emelkedtek, de a sík jelleg megmaradt. A terep még pár mérföldön át emelkedni látszott. Mintha az óriások építették volna a hatalmas hegyeket, és a munka közben elszórtak volna pár sziklát. Roppant izgalmas hely volt ez, tele titkokkal és meglepetésekkel, bizarr hangokkal megtűzdelve. Még egy fél órát gyalogoltak, amikor Oly megálljt intett a kezével, majd ujját a szája elé téve csitította el a társaságot, akik Beldonnal az élen harsányan kacagtak valamin.

– Mi az? – kérdezte Ivy.

Oly szemét összeszűkítve fülelt.

– Fura hangokat hoz a szél valahonnan.

Xaldimárr ránézett Gnammy-re majd bólintott.

– Senki ne ijedjen meg, mindenki maradjon veszteg.

Ez a felhívás hasznos volt, mert meglepő dolog történt. Gnammy kacsintott, majd elkezdett vetkőzni. Ez egészen zavarba ejtő volt, de egyre csak szórta le magáról a ruhákat. Mielőtt az ágyékkötőjét is levette volna, szemérmesen elfordult. Legvégül lerúgta a csizmáit is.

Ez után a fura jelenet után megrázta magát, amitől a teste lassan elkezdett megnyúlni és meggörnyedni. Mindenhol szőrök nőttek ki a bőreből, és ez a furcsa átalakulás meg nem állt addig, míg egy karcsú macskaféle állat nem állt előttük. Nagyobb volt, mint egy hiúz, de kisebb, mint egy párduc.

A két katona hátrahőkölt, a mágusok elismerően néztek rá, a két druida fiú viszont elkezdett nevetni – először apjuk halála óta. Majd Helge szólalt meg.

– Meglepetések egymás után, Gnammy! Ez igen! Egy *gíta* személyesen!

– Mi??? – Pislogott meredt szemmel Hagley. Beldon a

fejét vakarta.

– A gíták alakváltók – mondta Helge. – Nyugodtan gyertek ide, a lelke továbbra is egy emberé, a teste pedig macska.

Azzal megsimogatta Gnammyt, aki erre heves dorombolásba kezdett.

– Előremegy szétnézni – szólalt meg hátulról a feketemágus.

A következő pillanatban az emberből lett macska egy szempillantásnyi idő alatt szinte teljesen hangtalanul tűnt el a szemük előtt. Pár ugrással elérte a legközelebbi sziklás részt.

– Most várunk – ült le Xaldimárr egy köre, elővett egy almát a zsebéből, és nagyot harapott bele.

– De mégis milyen átalakulás volt ez? – érdeklődött tovább Hagley. – Sose láttam ilyet.

Helge sietett felvilágosítani:

– A gíták furcsa lények. Nem emberek, de emberi lelkük van. Emberként születnek, de egy idő után már nem azok. Hogy a mi Gnammynk esetében a goblin és emberi kereszteződés hozta-e létre ezt a furcsaságot, azt nem tudom, de azt igen, hogy különös kreatúrák ők. A 800 Éves Tölgyesben laknak páran. Általában félénkek, de ha emberi külsőt vesznek fel kedvesek és segítőkészek. A legtöbbször macska formává tudnak változni, ritkán valamilyen kutyává vagy medvévé.

– Na de mi az alapértelmezett formájuk? – érdeklődött az őrmester.

– Ez nem egyértelmű – szólalt meg Archibald. – Ismerünk olyat, aki az állat bőrében érzi jobban magát, míg mások szinte sosem változnak át.

* * *

Xarfax és a király a trónteremben találkozott. Ahogy azt a mágus korábban kérte, Winslow minden vád alól tisztázta őt, így szabadon járhatott a fővárosban.

– Hol az a mindennél erősebb szövetséges, „barátom”?
– vonta kérdőre a király. Ezt ígérted legutóbb.

A másik érzelemmentes arccal nézett el valahová a messzeségbe.

– Sajnos ő már nincs. Hátra kellett hagyjam, amikor Elamondból menekültem. Kár érte... Igazán nagyszerű teremtes volt.

– Megtudhatnék egy kicsit többet?

Xarfax némi szünet után úgy döntött, hogy tiszta vizet önt a pohárba.

– Egy olyan kreatúráról van szó, aki halála után itt ragadt ebben a világban, és a mentális ereje hatalmasabb bármelyik mágusénál.

Winslow úgy nézett rá, mint aki érzi, hogy hülyére veszik.

– És te hátrahagytad... Bocsáss meg, ha nem elég gyors a felfogásom, de egy halottról beszélünk, ugye? Nem létező személy, tehát... – itt olyan mozdulatot tett, mint amikor egy tollpíhét fújunk el a tenyerünkéből – elment, számunkra használhatatlan.

– Halottról... Nos, igen. Duplán halottról – tűnődött el a mágus, amitől az uralkodónak ismét türelmet kellett magára erőltetnie.

Pár másodperc után folytatta.

– Előkerült nemrég egy ősrégi praktika. Nagyon sötét, nagyon veszélyes, de ha sikerül, akkor elképzelhetetlen hatalmad lesz. Haldokló emberen kell csinálni, és hát...

lényegében... Teljesen törvénytelen... Mit nézel király? Nem történt itt semmi olyan mostanában, ami megbotránkoztató, ugye? – mutatott ki délkelet felé az ablakon, ahol a Mágusok Tornya kormos maradványa állt.

Winslow összefonta a karját maga előtt.

– Honnan vegyek neked haldokló embereket? Hallod te egyáltalán magadat?

Xarfax taktikát váltott. Felállt, és elkezdett fel-alá járkálni a helyiségben.

– A Déli Kaszáló Föld és az északi ellened van. Fort Solyberg, Samorund, a 800 Éves Tölgyes szintén. Az andabatak kinyilvánították Elamondnál, hogy kivel tartanak. Marad neked Aranea, Mel Ramola, a főváros, ami egymagában mondjuk elég nagy ütőerő, és talán a bányák, mert a törpéknek olyan kedvezményeket adsz, mint senki másnak. Nem érzem túl erősnek a szövetségedet. Owlens rejtély, bár ott sem vagy túl népszerű, amióta ügynököket küldesz ki a nyakukra időről-időre. A goblinok más világban élnek. Felgyújtattad a Mágusok Tornyát. Hatalmas baklövés volt. Az összes mágus ellenünk van már. Talán Mel Ramolában nem. Szükséged van valamire, amit csak én adhatok neked.

Winslow kimeredt szemmel hallgatta végig ezt az elképesztően pimasz helyzetelemzést.

– Mit akarsz? – kérdezte merev hangon. – Semmit nem csinálsz ingyen. Valamit kérsz cserébe.

Xarfax ismét a rémisztő mosoly taktikát húzta elő.

– Még nem tudom... – nézett rá úgy, hogy a király ereiben meghűlt a vér.

* * *

– Gyertek! – mondta Xaldimárr. – Tiszta a levegő.

Majd visszafordult a kétkedő arcok láttán, és bocsánatkérően ennyit mondott:

– Megigérem, hogy ez az utolsó meglepetés. Ezek után nyílt lapokkal játszom.

Archibald a fejét csóválta. Arlo és Marden összenézett. Oly és Ivy viszont szemlátomást nem habozott. És végül mindenki felállt, és megindultak utána. Perceken át kerülgették a sziklákat és a nagyobb köveket. A terep már alig észrevehetően emelkedett, és előre nézve lassan háztetők rajzolódtak ki a cserjés felett. Hátrapillantva hosszan elterülő alföld, bodros kövér felhőkkel, jelképesen lezárva egy fejezetet. Érezték, hogy valami történni fog, és őszintén szólva vágytak is erre. Mikor események hosszú láncolata történik, de a kérdések csak gyűlnek, a minden mindegy elv alapján néha a rossz fordulat is kielégítő. Csak magyarázat legyen.

Elhaladtak néhány pajta és kifutó előtt, ahol állatok legelészték, és érdeklődve szemlélték a fura csapatot. A földút lassan átment kövesútba, ami alapján már biztos volt, hogy valamiféle településre érnek. Így is lett. Hamarosan táblákat láttak jobbra-balra utcanevekkel. Egy tér balról, ami alig volt nagyobb egy méretes udvarnál. Fából épített állványok álltak körbe-körbe, talán valami piactér állványzataként szolgálva. Ételszag és az élet zaja jött feléjük minenfelől: kalapálás, fűrészelés, gyerekek zsivaja a távolból. Néhány helybéli pislogott rájuk furcsán a kerítések mögül. Arlo sorra biccentett mindenkinek. A többiek követték a példáját.

Mardent kicsit emlékeztette a falu a Baglyasra. Most is kíváncsian szemlélte a különféle növények virágait, csak itt sokkal több olyat látott, amit eddig nem ismert. Arlo halkan diskurált a törpével, valószínű ugyanerről, mert az fura neveket

sorolt neki. A fiú közelebb is lépett hozzájuk, hogy ő is hallja. Egy kovácsműhelyből ritmikus kalapálás hallatszott, és a hosszú bajszos iparosember rájuk pillantott két ütés között. Asszonya az ajtóból szemlélte a csapatot szemlátomást gyanakvóan. Egy másik udvarról kisebb termetű kutya ugrott ki egy kerítésen át, és Beldon ruhájába csimpaszkodott. A törpe igyekezett lerázni magáról, ügyelve arra, hogy ne tegyen kárt a vakmerő állatban, mire a gazdája heves artikulálással tessékeltte azt vissza. Bocsánatkérően biccentett feléjük, majd leszidta az ebet.

Már vagy tíz perce mentek, amikor a feketemágus befordult egy kapun. Szerény ház állt az udvar végében, lugason szőlő, lentebb veteményes és gyümölcsfák. Az ajtóban egy idősödő nő állt. Nézése megtört, de bizakodó. Messziről látszott a nagy sóhajlás, ami előtört belőle. Ivy mereven nézte, pislogni is elfelejtett. Majd ebben a drámai pillanatban kijött az épületből egy nagy macska, és leült a lába mellé. Az idősödő nő kezébe temette a száját, és könnyes szemekkel nézett a közeledőkre.

– Anyám! – suttogta Ivy elfúló hangon. – Anyám!

Átszaladt az udvaron, és azon nyomban átölelte. A másik nem tudott megszólalni. Lábuk mellé leheveredett Gnammy, és hangos dorombolást hallatva, szelíden megbuksizta őket.

Olyról lehullott az általában hanyag és könnyed testtartás. Megindult arccal, elszorult torokkal lépett oda hozzájuk. Cuccai lepotyogtak a földre, és harmadikként szállt be az ölelkezésbe. Szépen lassan mindnyájan körülállták Ivy édesanyját, ki a haját, ki a hátát simogatta végig. Xaldimárr tudott először megszólalni:

– Elhoztam őt, Lutgarda. Hazahoztam. Megígértem

évtizedekkel ezelőtt.

A nő csak bólogatott. Képtelen volt beszélni. Közben a gíta visszaváltozott emberré a házban, és egy köntösben lépett hozzájuk. Percek múlva először szólalt meg Ivy édesanyja. Maga sem tudta miért, de az első mondat, ami elhagyta a száját imígyen szólt:

– Gnammy, drága barátom, ideje lenne, hogy megfürödj!

Ez elég is volt hozzá, hogy mindenki felengedjen kissé, és némi derűtség fusson végig a társaságon. Az asszony betessékelt mindenkit. Átlagos falusi konyhába értek. Virágmintás, öreges, kopott szekrényen tálak. Barnult keretben tükör a falon. Egy mézescsupor. Pontosan, ahogy az amulett mutatta Ivynek.

A nap is előbújt a felhők mögül Bumat Saghirában ezen a kora nyári délutánon, és egészen addig sütött, míg úgy nem gondolta, hogy a hegyek mögött jobb neki.

Folytatása következik...